

**PUBLICAȚIE SAPTĂMINALĂ EDITATĂ DE
GRUPUL PENTRU DIALOG SOCIAL
ANUL II • NR. 7 (57) • 22 FEBRUARIE 1991**

DIN SUMAR :

- **PUMNUL, ERUDIȚIA
ȘI ZĂDĂRNICIA** — pag. 3
- **„O ȚARĂ FĂRĂ TINERET ȘI FĂRĂ
INTELECTUALI SE POATE CONDUCE
NUMAI CU BICIUL”** — pag. 8-9
- **„PENTRU A NE STĂPÎNI
PREZENTUL, PUTEREA NE-A FURAT
TRECUTUL”** — pag. 10-11
- **GREVELE CA TEST IDEOLOGIC**
— pag. 14

SECURITATE CONTRA EMINESCU

Acum o săptămână, în beznă rece a unei periferii iucureștane, cinci tineri l-au atacat pe Petru Creția, avându-l cu pumnii și bacancii, până a căzut la pământ — și după aceea. Cei cinci tineri nu erau hoți, nici hoții nu atacă niciodată un om sărac. Erau oameni preocupați de instaurarea democrației în România; ei îi reproșaseră victimei că îi strică pe studenți cu propaganda legionară.

Petru Creția nu este un om celebru. Puținii cititori ai „României literare” vor fi fost surprinși văzând că Voica — în cel dintâi articol postum al său — îl numește „primul om al culturii române”. „Dacă ar fi trăit în Paris, ar fi devenit, cu siguranță, unul dintre marii sutari ai secolului.” Aceste cuvinte, rostite de Cioran în legătură cu Petre Țuțea, rămân adevărate, probabil, și în cazul lui Creția. O anumită vocație a neîmplinirii, o voluptate a risipirii, incapacitatea de a-și sărași nenorocosul său popor, dorința de a-i împărtași soarta, au lipsit destinul cultural al lui Petru Creția de strălucirea efemeră a publicității.

Ultima aventură spirituală a lui Petru Creția este înalțarea ediției Perspectivus. Această opțiune are,

poate, o semnificație adâncă: revenirea la origini, după parcurgerea marilor culturi ale lumii.

Revenirea la Eminescu nu este un simplu act literar. Căci Eminescu e mai mult decît un mare autor: e în-șăși zona luminoasă a poporului român. Este — așa cum arată un magistral poem sorescian — un nume-simbol pentru tradițiile și speranțele noastre cele mai sfinte. Cu asemenea gânduri — sau cu asemenea sentimente — vor fi așezat tinerii care își revendicau Revoluția furată, chipul lui Eminescu, la Balconul Universității. Două imagini au vegheat, pînă în ziua fatidică, Piața: chipul lui Eminescu și icoana Maicii Domnului. Căci două protecții puteau invoca acei oameni: protecția spiritului național și protecția divină.

De la acel Balcon a vorbit și Petru Creția. Și nu i s-a iertat. „Consistă această țară din cătâl și din victime?” Această întrebare tulburătoare a Marelui Peșt planează astăzi, mai dramatic decît în ziua în care a fost formulată, asupra neliniștilor noastre. Căci astăzi, zona de umbră a poporului român încearcă, cu o violență și o irresponsabilitate mai periculoase decît oricînd, uciderea zonei luminoase. Uciderea lui Eminescu.

„Păcat de tineretă voastră” — le spusese largă celor care își pregăteau pistoalele pentru a-l lichida, și aceste cuvinte, rostite de bătrînul învățat în beznă rece a unei păduri desfrunzite vor rămîne de-a pururi o amară și neputincioasă mustrare pentru acei tineri care își folosesc forța și bărbăția pentru a ucide, a distruge, a traumatiza sau a descuraja elita propriului lor popor.

Păcat de acești tineri — care nu sunt niciodată prinși sau identificați, împotriva cărora nu există niciodată probe. Ei nu au de dat socoteală nimănui, ei nu se numără printre cei care destabilizează, ei nu sunt golani. Pe ei nu îi infierează niciodată Președintele, ca pe tinerii care, iubindu-și poporul, uneori mai mult decît propria viață, luptă pentru libertatea lui și fac — greșeală nepermisă și omendată — politică.

Păcat de toată acea parte a noastră, pe care Președintele o numește satisfăcut și ocrotitor, „populație”, și care pare hotărîtă să lupte orbește contra intereselor naționale. Păcat de cei care, privind la greviștii foamei, se bucură că vor minca și porția lor. Păcat de cei care, incapabili de a-i respecta pe cei pe care nu-i înțeleg, se grăbesc să îi suprimă prin crimă sau prin bătaie. Păcat de acei care îl regretă pe Ceaușescu.

Păcat, păcat, de singele vărsat... ■

VICTOR BARSAN

Grafică de MAURITIUS ESCHER

EMINESCU...
*„Știa ce rol are
o presă liberă
și onestă
în slujirea
adevărului,
în refuzul
cuvintelor mari,
în promovarea
competenței
și demnității
intelectuale,
în lupta
împotriva
demagogiei.”*

**PETRU
CREȚIA**

SPICUURI DIN PRESĂ INTERNAȚIONALĂ

BERNARD LEVIN

Un istoric român de ieri

Complimentele mele profesorului Ion Pătrușu, și țin să-l informez că este un minciunos și un hoț. Cititorii nu m-ar putea acuza că încep într-un mod ambiguu...

De-a lungul carierei sale diplomatice a ținut un jurnal; cînd a încetat să scrie semneze vicietudinele muncii și vieții sale...

Familia lui a înțeles de mult valoarea jurnalului și intenționa să-l publice la timpul cuvenit. În așteptarea acelei zile, s-au făcut microfilme după volumele respective...

Odată cu donarea către Institutul Hoover (și de asemenea către Biblioteca Britanică), văduva lui Bossy a stipulat că, desti microfilmele sînt accesibile celor ce doresc să le cerceteze...

În confirmarea sa de primire, Charles Palm, arhivist la Institutul Hoover, a asigurat familia Bossy că „aceste volume vor fi păstrate respectînd clauza donației”.

„Accesul la materialele noastre depinde de donator. Dacă nu se formulează restricții asupra colecțiilor, ele sînt deschise tuturor celor care doresc să le consulte. Desigur, noi li insistăm pe cei interesați asupra regulilor de copyright ale materialelor aflate în păstrarea noastră...”

Aici intră în scenă profesorul Pătrușu, minciinosul și hoțul din introducerea mea; de reținut că toate acestea se întîmplau către mijlocul anilor '80, cînd România se afla încă în orbila strînsoare a lui Ceaușescu...

și stipulațiile Institutului Hoover și ale donatilor. Permisunea l-a fost acordată; Institutul Hoover pretinde că l-a prevenit asupra copyright-ului...

Acum lucrurile se complică. Folosind xeroxurile Institutului Hoover, Pătrușu a copiat tot jurnalul lui Bossy. Ținînd seama de faptul că acest jurnal cuprinde 11 volume manuscrite...

După ce a furat întregul material de arhivă, Pătrușu s-a grăbit să se întoarcă acasă, și a avut nerăsuinarea să ceară familiei permisunea de a publica...

Familia Bossy a descoperit astfel ce se întîmplase cu proprietatea sa, incredințată cu atîta imprudență Institutului Hoover. Cînd au aflat despre furt...

Scrisorile din partea Institutului Hoover către familia Bossy, pe care le dețin în copie, încep gîvâlcînd și continuă cum tot așa...

(urmă de „Dacă am înțeles greșit faptele, vă rog să-mi comunicați...”). Cîntă vreme, Institutul Hoover a negat orice responsabilitate...

Asa sper. Nu mai este nimic de făcut cu hoțul român; pervertirea revoltei românești a dus la un regim doar puțin mai bun decît îngrozitoarea domnie a lui Ceaușescu...

(THE TIMES, 14 ianuarie 1991)

Traducere de MARINA SANDU

● Sistem informații că, desti maziili de la conducerea Centrului de Studii Sociale de la Craiova, de cînd a re-a trecut sub egida Academiei, Ion Pătrușu mai deține încă o catedră universitară...

toată lumea a făcut locul puterii, deci nu putem distinge adevăratele vinovații. Sigur, există vinovați, dar numai cîțiva, bineînțeles...

A.Z.: Domnul profesor Radu R. Florescu scrie în continuare: „Principala problemă în România de astăzi este ca oamenii să reînceapă lucrul, să se îmbunătățească nivelul de trai, care pentru mulți este mai însemnat decît democrația politică”.

Rep.: Este fals! Oamenii au muncit și pînă acum în România. Iia unii au muncit pînă la istovire. Ceca ce nu înseamnă că au obținut altceva pe seama muncii lor decît mizerie, persecuție și acea zestre a energiei colective...

Rep.: „Magazin istoric” este singura publicație românească de popularizare a istoriei. Cum vă explicați că, în sumarul anului 1990, tipărit în ultimul număr, 12 (număr din care am extras și citatele) sînt așa de puține lituri legate de regimul comunist?

A.Z.: Da, sigur... Despre mortul din casă nu este bine să vorbești. Revista „Magazin istoric” are același colectiv redacțional care a făcut-o și înainte. Nu mă mir.

Rep.: Dar ce a făcut înainte? A.Z.: A făcut discursul oficial asupra istoriei, fiind o revistă de „propagandă istorică”. Bineînțeles că acolo se lînea seama de ultimele accente veride de la oficial de propagandă al regimului. Astăzi, sigur că se ferește să discute problemele reale croate de regimul comunist pe care l-a servit.

CONFORM INSTRUCȚIUNILOR, ȘTEFAN CEL MARE A MURIT ÎN 1504

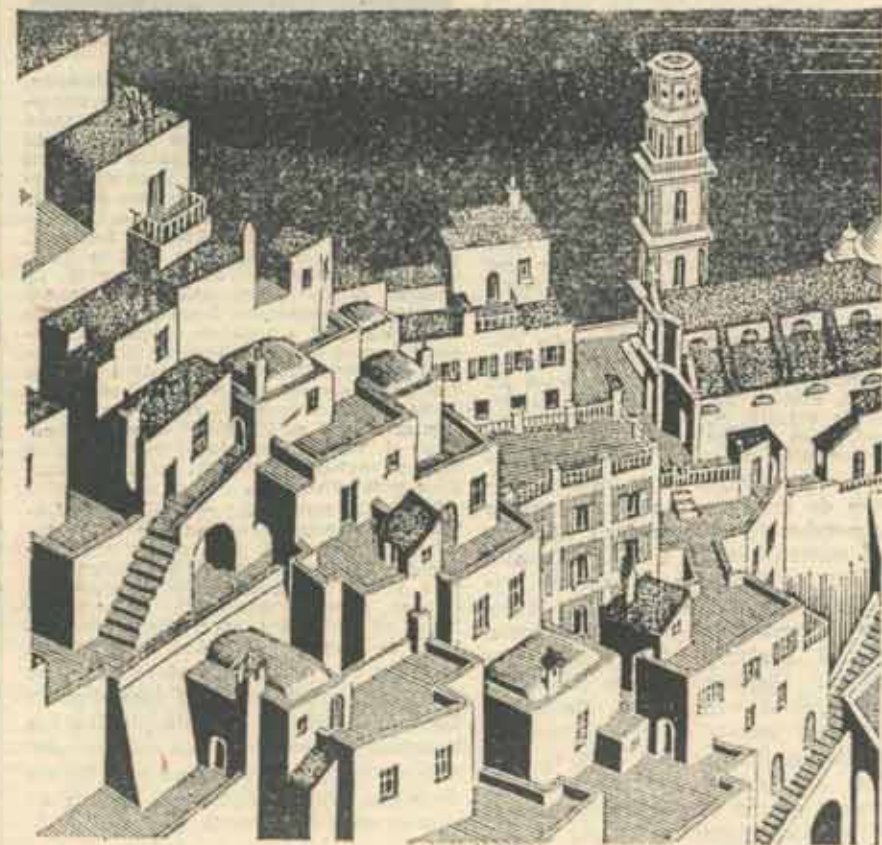
Rep.: Cînd credeți că se va învăța istorie adevărată în școlile noastre?

A.Z.: Istorie adevărată? E un concept ideal... Ar fi numai un efort spre istorie adevărată. Istoriograful lumii moderne acceptă din ce în ce mai mult că fiecare generație produce un discurs propriu asupra trecutului. Ați vrut, probabil, să spuneți de o istorie care să nu mai aibă pagini interzicte, să nu mai aibă capite expulzate cu bună știință, nu?

Rep.: În ce fel înțelege trecutul?

A.Z.: Corpul profesional a primit pînă acum instrucțiuni despre felul în care trebuie să trateze istoria. Manualele, programele, compendile, toate acestea le puneau în față o Vulgata care schematiza excesiv realitățile noastre. Fiește că lucrurile acestea s-au fixat, vrînd-nevrînd, repetate an de an... Si ele au format un anume fel de a gîndi trecutul. Profesorii nu aveau nici un spectru de lecturi compensatoare, care să-l poată avertiza asupra adevărului și să-l facă să relativizeze discursul oficial.

Interviu realizat de RADU EUGENIU STAN

Grafică de MAURITIUS ESCHER

GREVA FEROVIARIILOR... în sprijinul Guvernului!?

Transporturile feroviare sînt organizate ca o instituție supercentralizată. Structura organizatorică și relația subalternă au definiți instituită ca pe o a doua armată a țării. Nimic mai fals. Disciplina C.F.R.-istă ca „unitate de vedere și acțiune” provine din cu totul alte motive, din care amintim numai două:

1. — Necesitatea asigurării în deplină siguranță a transporturilor și importanța celorlalte ferate pentru economia unei țări au fost în mod îndreptățit comparate cu însemnătatea sistemului circulației pentru corpul omenesc.
2. — Executarea serviciului pe propria răspundere; disciplina liber consimțită este aici determinată de importanța socială a muncii, recunoscută ca valoare democratică.

Pe aceste necesități, din dorința dirijată a regimului totalitar s-a dezvoltat ca un cancer a puterii suprastructură birocratică, definită prin două principale caracteristici: disfuncțională, generatoare de tensiuni:

1. — Constituirea structurilor la nivelul regiunilor s-a făcut fără acoperire în activitatea colectivă, acestea devenind în timp un loc de refugiu cu fericiți grație pentru incompetență, obediență și lipsă de activitate.
2. — Incompatibilitatea între autoritatea instituită prin existența regiunilor ca unități cu personalitate juridică (personalul din cadrul structurilor acestora neavînd atribuții și responsabilități precise) și îndatoririle din instrucțiuni și regulamente care se limitează la nivelul unităților de bază — unități este-

riore unde, de fapt, se desfășoară activitatea.

În jurul acestor inconveniente s-au polarizat mișcările lucrătorilor feroviar în cursul anului 1990, îmbărcînd însă cu totul alte forme decît greva: regrupări sindicale, recuperări ale drepturilor de natură pecuniară, reparatii ale unor înecărituri sociale, cerințe pentru îmbunătățirea condițiilor de viață etc.

Încheierea grevei lucrătorilor feroviar legeni și timișoreni de la sfîrșitul primei decade a lui februarie 1991 este rezultatul neconcretizării negocierilor, purtate de aproape un an de zile — între Convenția Alianțelor Sindicatelor Feroviare, pe de o parte, și Ministerul Lucrărilor Publice, Transporturilor și Amenajării Teritoriului, precum și de către Guvern, pe de cealaltă parte — pe marginea unei liste de 20 de revendicări care se pot grupa astfel:

- a. — Revendicări negociate, însoțite de M.L.P.T.A.T. și Guvern care nu au fost puse însă în aplicare; ordinul 123/2503 pentru condiții periculoase de lucru; decretul lege 98/1990, dreptul de folosință a instalațiilor de comunicații C.F.R. pentru sindicate, acordarea gratuită a locuințelor de serviciu, adăugul la salariu prin aplicarea acordului global și la unitățile de producție, asigurarea — contra cost — a materialelor pentru uniforme personale.
- b. — Revendicări cu privire la refacerea patrimoniului C.F.R.; rețea salariale proprie și prelucrarea dotărilor înstrăinate în trecut.
- c. — Revendicări privind creșterea res-

ponsabilității statului prin activitatea de transport feroviar; crearea Societății Naționale C.F.R., asigurarea de investiții, privind sporirea confortului călătorilor, a vitezei de circulație, a securității și siguranței circulației, trecerea în subordinea C.F. a poliției T.F., asigurarea personalului conform normativelor.

d. — Revendicări cu privire la asigurarea echității sociale; anulara ordinelor nedemocratice privind deplasarea în străinătate și a relațiilor cu străinii, sporirea indemnizațiilor de lașire la pensie, cuprinderea în statutul S.N. — C.F.R. a acordurilor deja încheiate cu sindacatele, nivelarea sporurilor de concedii de odihnă pentru toate funcțiile S.C., uniformizarea prevederilor de socoale a permiselor, asigurarea unor câștiguri în valută (înă la un salariu) din încasările proprii activităților C.F.R., trecerea în producție a salariilor compromisi și neconfirmați cu ocazia evenimentelor din decembrie 1989 și demiterea celor implicați în convulsia socială din 1990.

e. — Revendicări cu privire la compensarea interdicției dreptului la grevă și pentru asigurarea competitivității la C.F.R.; prin efectul legii, salariul să fie indexat la indicele de inflație, iar salariul minim să fie substanțial sporit față de salariul minim pe economie.

Din cîte se observă, revendicările sînt comune tuturor salariaților C.F. și sînt rezonabile; prezintă posibilități de rezolvare și învolcă doar în mîna partii Guvernului ori forțelor legislative și judecătorești ale țării. La acestea s-a răspuns de către oficialități prin:

- neinformare; comunicatele sindicatelor nefiind date de postul TV, cu toate că se prezentaseră de la începutul lunii februarie;
- desinformare; prin prezentarea denaturată a unui număr redus de revendicări de natură salariale, comentarea conferințelor de presă ale liderilor sindicali în loc de transmiterea în direct,

prezentarea unor așa numite pagube în costul greviștilor (pentru specialiști, în mod clar fără legătură cu acestia), încetarea prin ton și atitudine împotriva greviștilor;

— denigrarea și răstălmăcirea sensului acțiunilor greviștilor, punerea în circulație a unor zvonuri privind implicarea Alianței Civice din Craiova sau a demonstrațiilor din Timișoara;

— amenințarea cu mobilizarea la locul de muncă, oprirea negocierilor, încușurarea pagubelor, desfacerea contractului de muncă, aplicarea legii 15/1991, a cărei tipărire în Monitorul Oficial a fost amînată etc.

Nu mai prin seriozitatea, prin responsabilitatea și țaria de caracter a liderilor sindicali, gesturile și acțiunile Puterii nu s-au soldat cu generalizarea grevei. Grevă blocarea a două magistrale ale transportului feroviar nu este suficientă pentru a convinge asupra gravității situației?

Este interesant de întrebare: de ce Guvernul consideră că punctele 19 și 20 (din lista cerințelor greviștilor) — care vor trecera în activitatea producției a celor compromisi în urma evenimentelor din decembrie 1989 și demiterea celor care au fost implicați nefast în convulsia socială din 1990 — nu se pot negocia? Nu cumva pentru că s-ar pierde prestigiul cadrelor obediente la nivel de decizie, acțiune sau menținută în cadrul central, regional și ministerial? Se pare că nu este vorba strict de calea forată, ci de exemplul — precedent — oferit astfel.

Pentru a justifica colapsul economic s-au invocat, pe rînd, moștenirea etno-socială, anul onorabil și „mişcările de tip Petru cel Mare” din 13-15 iunie 1990, apoi Golful și la urmă țara „care a sosit pe neașteptate la sfîrșitul lui lașaric”. Acum, a venit rîndul feroviarilor. Înă milul lui Populea.

Înă unde se află solvarea Guvernului. O fi dorit-o într-adevăr? ■

Ing. IOAN MĂNĂJCU

TIMIȘOARA

Istoria unei înfruntări fără noimă

● administrații incompetente aruncă totul în spatele grevei C.F.R.

De o vreme încoace, conflictele de muncă din România par să respecte riguros trei faze: pregătirea și anunțarea grevei, adoptarea de către guvern a unei atitudini dure și rigide în paralel cu inițierea unei campanii de camuflaj în mass-media; declanșarea efectivă a grevei.

Grevela feroviarilor din regiunile Iași și Timișoara nu au reușit nici cîșt să evadeze din acest tipic.

În cursul anului 1990 nu fost semnulate Departamentului Transporturilor o serie de probleme legate de activitatea C.F.R.-ului. În 29 ianuarie 1991, Convenția Sindicatelor Libere din estea țării, Metroul București și IMMIR au înaintat Departamentului o listă cuprinzînd 20 de revendicări. Pe data de 5 februarie, Convenția stabilește data de 8 pentru declanșarea grevei în cazul nesoluționării revendicărilor. Pe 7 februarie, deși nu se ajunsese la nici un rezultat în negocierile purtate cu comisia guvernamentală, Convenția hotărăște amînarea grevei cu două săptămîni, pentru a da timp administrației să găsească cele mai bune soluții. Supuși la presiuni de tot felul din partea administrației, lideri ai mișcării naționale solicită în mod expres regiunile CFR Timișoara amînarea grevei. Timișoara este de acord, dar greva este declanșată în Iași.

Domnii Vălișescu și Bogdan Baltazar recidivează distorsionînd motivațiile grevei feroviare. La Iași presiunile cresc. Pe 11 februarie este promulgată în timp record legea conflictelor de muncă. În aceeași zi, o comisie departamentală poartă la Timișoara un dialog cu sindacata din regiunea CFR. Concluzia: comisia s-a depusat deoaba, neavînd competența necesară soluționării în mod concret a revendicărilor greviștilor, astfel încît în schimb ca toate problemele ridicate vor fi cuprinse în legea funcționării societății CFR, al cărei termen de adaptare nu a putut fi încă precizat. Soluționabilă a fost considerată, de exemplu, revendicarea privind restituirea reținerilor din perioada 1988-1989. La Iași însă lucrurile se aud altfel, comisia departamentală de negociere susține că timișorenilor le vor fi returnate doar reținerile din 1988-1989. Timișorenilor cor imediat explicații domnului Groza, ministrul secretar de stat în Departamentul Transporturilor. Acesta rămîne perplex.

Conflictul se agravează. În data de 13 februarie ora 14.00 comitetul de grevă al sindicatelor CFR Timișoara primește din partea Curții Supreme de Justiție o cîștă ilegală, făcută în temeiul unei legi care va fi publicată ulterior în Monitorul Oficial. Sentința prezintă data de Curtea Supremă de Justiție nu este, ca ata e, re-impusă de greviști. Continuă campania de asigurare a opiniei publice împotriva greviștilor deși aceștia asig-

gară transportul garniturilor de cărbune, combustibil, mărfuri perisabile și medicamente. Minciunile și încercările de a profita de grevă punînd în spatele CFR propriile nerealizări (Combinatul Siderurgic Rogia, de exemplu) îl îndreptesc și le determină hotărîrea de a suspena cu adevărat transporturile de cărbune și combustibil spre unitățile în cauză. În rest, comunicația directă prin telespeaker între cele două regiunile este interzisă de sus, pentru a nu fi contaminată și celelalte regiunile.

Dincolo de toate acestea, care este, în esență, poziția feroviarilor din regiunea CFR Timișoara? Nu revendicările de ordin salarial justifică continuarea grevei, ci adoptarea unor măsuri vizînd aplicabilitatea imediată a măsurilor de îmbunătățire a activității CFR, înaintea elaborării statutului Societății CFR. Experiința promisiunilor neonorate ale administrației justifică atât neîncrederea cit și nerăbdarea greviștilor. Conferințele Timișoreni au reușit în revendicarea inițială privind un salariu mai mare, pot renunța și la solicitarea de a li se plăti un salariu în valută, dar nu pot începe lucrul înainte ca activitatea CFR să fie corect reglementată, sub toate aspectele.

La Timișoara nu a avut loc nici o manifestare de susținere a greviștilor, zăbirul Adevărul din 15 februarie desinformează. Nici Alianța Civică, nici nimeni altcineva, spune domnul Chipăliță, purtătorul de cuvînt al greviștilor, nu s-a amestecat în această istorie. Revendicările greviștilor sînt pur economice. În prin mod în care a găsit de cuvință să soluționeze conflictul de muncă cu feroviarilor, administrația a adăugat o nouă și foarte costisitoare probă la dosarul incompetenței sale. ■

EMANUEL ACTĂRIAN

DECLARAȚIA unui grup de scriitori germani din România, stabiliți în R. F. Germană

La umbra războiului din Golf se înmulțesc și în România semnele de re-instaurare a dictaturii. Regimul Iliescu încearcă să consolideze din nou puterea vechii nomenclaturii. Raportele guvernamentale de investigații asupra incidentelor violente din Tîrgu Mureș din martie 1990 și mai ales asupra pogromului minierilor din iunie 1990 din București sînt nesemnificative, fiind elaborate pentru inducerea în eroare a Consiliului European. Responsabili au rămas nepedepsiți, ca și asasinii din zilele răsturnării dictaturii din decembrie 1989.

La sfîrșitul lui ianuarie a fost reintrodusă obligația de a anunța gîzduirea străinilor, așa cum a existat sub Ceaușescu. Din motive de economie de energie, începînd cu 18 februarie 1991, timpul de emisie al emisiunilor TV pentru minoritățile maghiare și germane va fi înjumătățit, iar emisiunea partidelor politice, în care lua cuvîntul opoziția, cit și emisiunea critică de linereț au fost desființate.

Adversarii lui Ceaușescu și disidenții au fost și sînt ponegriți de către mediile fidele guvernului, cum că ar fi agenți și spioni, care se exprimă politic din motive josnice. În ultimul timp, jurnaliști critici și intelectuali au fost de mai multe ori bătuiți în mijlocul străzii, fapt ce i s-a întîmplat ultima oară, la 11 februarie, profesorului și opozantului Petru Creția, membru al Alianței Civice.

Protestăm împotriva acestor fenomene inadmisibile. Apelăm la opinia publică internațională pentru a nu mai tolera măsurile represive și restaurative ale regimului Iliescu.

Asigurăm grupurile de opoziție din România, Alianța Civică de solidaritatea noastră. ■

Un grup de scriitori germani din
România stabiliți în R.F.G.
HELMUTH FRAUENDORFER
HERTA MÜLLER
WILLIAM TOTOK
RICHARD WAGNER

COMUNICAT din partea PEN din România

Centrul PEN din România se vede obligat să protesteze din nou împotriva climatului de violență și intimidare întreținut împotriva unora dintre membrii săi.

După romancierul Banu Rădușescu, un alt scriitor român, profesorul, filologul și poetul Petru Creția a fost mai întîi amenințat și apoi mătrătat de persoane necunoscute. Adăugate scrisorilor și telefoanelor de insulte și amenințări primite de mulți alți membri PEN, ca și campaniilor de zvonuri și calomnii dirijate împotriva celor cu opinii politice aparținînd opoziției neparlamentare, aceste incidente brutale dau măsura degradării situației moral-politice din România și caracterului iluzoriu al democrației românești.

Membrii Centrului PEN nu pot admite folosirea forței ca mijloc de intimidare și nici folosirea puterilor în lupta de idol. Ei își exprimă convingerea că spiritul nu poate fi înfrînt de nici o formă de represiune, că adevărul va supraviețui minciunii, oricît de agresivă ar fi ea. ■

CENTRUL PEN DIN ROMANIA

ÎN LOC DE CRONICĂ PARLAMENTARĂ

Grevele ca test ideologic

Ne aflăm într-un vădit impas economic-soc... Grevele ca test ideologic... Grevele ca test ideologic...

Evenimentele din ultima săptămână au fost poate testul cel mai bun pentru lipsa unei orientări ideologice clare și curajoase asumate. Grevele ceteristilor de la Iași au surprins pe toți aceia care vedeau în Moldova un țef al F.S.N.-ului...

Opoziția rămâne oricum în expectativă. Până nu demult susținuse Timisoara unde under-ground-ul grevelor era în esență identic, dar se sublimase în atmosfera rarefiată a revendicărilor de natură morală...

Ca ne amintim un lucru: în 1987 la Debrecz muncitorii se răsculară împotriva regimului comunist nu din clar-

văzire politică, ci din același impas de natură economică. Alimentarele erau gaste, iar muncitorii plecau acasă cu sa-larile înjumătățite. Momentul acela a devenit acum un simbol al luptei anti-comuniste doar printr-un abuz de natură propagandistică...

Relațiile inter-sindicale sînt puse ele însele în situație de criză. Purtătorul de cuvînt al Confederației „Frăția” care doar cu două luni în urmă cerea demisia...

Greviștii de la Iași au cel puțin un prim motiv de nemulțumire. Informațiile care ne parvin sînt imprecise și se învecină în obscurități ideologice. Guvernării iolosec mitificarea ca pe un es-dutabil mijloc de dominație...

Săptămîna care s-a scurs e un avertisment serios că lipsa de îndrăzneală a lideri, tena grupurilor politice de ast-nunsa o linie ideologică clară cu toate riscurile imediate care survin de aici, complică situația o dată în plus, adîncind confuziile și îndepărtînd orizontul.

HORAȚIU PEPIŢE

Un martor nesincer?

Referitor la felul în care „Raportul 13-15” - varianta opoziției - redă soarta greviștilor foamei, dăreșe să fac cîteva precizări, care îmi sînt permise întrucît am făcut parte din micul grup medical care le-a acordat asistență de specialitate pe toată durata acțiunii lor (01.V - 13.VI.1990).

- 1. - În dimineața zilei de 13.VI. erau în greva foamei 13 cetățeni.
2. - La ora atacului poliției (4.30 dim.) asupra perimetrului sanitar delimitat prin marcare, semnalizat și recunoscut ca atare, în corturi se aflau 8 greviști.
3. - Toți au fost prinși de poliție, acțiune în cursul căreia unul din ei a fost urmărit și lovit.
4. - Nici unul nu a fost introdus în autosanitare.
5. - Toți, fără excepție, au fost transportați cu dubo ale poliției.
6. - Niciunul nu a fost dus la spital, ci la poliție.
7. - Doi dintre greviști au fost eliberați foarte devreme, aprox. la ora 6 dim. Cei alții au fost puși în libertate în cursul după-amiezii.
8. - Cel doi greviști eliberați la ora 6 dim. s-au dus singuri, din proprie inițiativă, la camera de gardă a Spitalului de Urgență nu pentru a se interna, ci pentru a cere să li se dozeze glicemia, ca dovadă a sincerității lor. În registrul unității respective se află nu numai rezultatul (putin peste 40 mg. %) ci și mențiunea că unul din ei are o leziune post-traumatică recentă la gonunchi.
9. - Toți cei opt greviști eliberați de poliție au fost examinați de mine în Piața Universității, în după-amiaza zilei de 13.VI, moment în care am consemnat leziunile post-traumatice pe care le avusese, ca urmare a loviturilor primite în cursul acțiunii de capturare. Toți au declarat că după ce au ajuns la poliție nu au mai fost loviți.

Ministrul adj. al Sănătății în momentul evenimentelor, dr. Radu DOP, era în posesia următoarelor documente pe care, la cererea d-voastră, le-am întocmit:
A. - Tabel sinoptic cu situația medicală a greviștilor în ziua de 10.VI.90 (19 cetățeni);
B. - Tabel sinoptic cu starea de sănătate a greviștilor în ziua de 12.VI.90 (13 cetățeni);
C. - Tabel nominal conținînd rezultatele examenului medical efectuat de mine în după-amiaza zilei de 13.VI.90, menționînd felul și numărul leziunilor post-traumatice pe care le prezentau greviștii. Conținutul acestor documente se află și în posesia mea.

Din „Raport” am aflat că dr. Radu DOP a participat la audiența din 11 și 12.VI, cînd s-a organizat tot ce a urmat. Indiferent de personalitatea lingă care a stat înaintea dr. Radu DOP (și dă seama cu ce s-a acoperit numele). Este momentul să menționez că am scrisese numeroase persoane cu privire la toată bună-credință a dr. Radu DOP. Motivele sînt următoarele:
1. - În dimineața zilei de 13.VI.90 m-a informat personal că toți greviștii sînt internați în spital. Ca urmare a acestei declarații l-am căutat toată dimineața în principalele spitale ale Capitalei, fără să găsesc vreunul. Am găsit însă mențiunea din registrul camerei de gardă de la „Urgență”, de care am amintit. În conse-

cință, trebuie să consider că dr. Radu DOP a făcut o afirmație inexactă relativ la soarta greviștilor foamei. Nu am certitudinea că m-a indus în eroare în mod deliberat. Sînt însă indicii că ar fi fost de față și la „curățirea” Pieței Universității.

2. - În zilele de 13.VI. ora 13, și 16.VI. ora 19, postul de radio București a difuzat două buletine medicale false ce mi-au fost atribuite mie. Ele conțineau atît date exacte, cit și erori voite (ex.: „Toți greviștii sînt internați în spital”!). Datele corecte proveneau în exclusivitate din informațiile profesionale furnizate de mine în scris DOAR dr. Radu DOP. Devine astfel evident că cineva a prelucrat aceste date, pe care - repet - nu le avea DECIT dr. Radu DOP, transformîndu-le în buletine medicale false ce mi-au fost atribuite (probabil din dorința de a li se da credibilitate) și pe care le-am respins în presă. Sînt astfel constrîns să conchid că, dacă nu a prelucreat personal datele ca mai sus, dr. Radu DOP știe precis cine este autorul falsurilor. Volt, sau nu, el a devenit, mai ales prin faptele, coautor al incorectitudinii menționate.

Existența în „Raport” a unor date inexacte despre soarta greviștilor foamei, după audierea în fața Comisiei parlamentare, ca martor, a dr. Radu DOP, poate duce la concluzia că erorile din „Raport”, la care mă refer, li sînt, probabil, imutabile.

Dr. DRAGOȘ NICOLESCU

Cine urmărește emisiunea Actualități de dimineață poate să admira fără constrîngere concepția anti-viziuală a realizatorilor... Cînd vine vorba de emisiunea Simpozion literar-artistic din data de 8 februarie, un caru de mare clasă despre soarta revistelor literare: Nicolae Manolescu, Andrei Pleșu, Nicolae Breban, Ion Bordan Lefter... Intervenițiile realizatorilor nu au

foșt incomode pentru invitați, ci enervant de stîngace pentru spectatori... dar nu-i nimic, omul învăță făcînd, și dacă alții nu s-or fi găsiți, sînt buni și aceștia... cîva dreptate are dl. Andrei

MASS-MEDIA ÎN PAS DE DEFILARE

Revistele literare și războiul din Golf

Pleșu cînd spune că revistele de cultură au păstrat o structură convențională... dar nici nu le poți cere să devină magazine, dacă trebuie să respecte calitatea... cînd vine vorba de emisiunea Simpozion literar-artistic din data de 8 februarie, un caru de mare clasă despre soarta revistelor literare: Nicolae Manolescu, Andrei Pleșu, Nicolae Breban, Ion Bordan Lefter... Intervenițiile realizatorilor nu au

lizații, desl invitații nu erau oameni celebri, ci studenți la Petroșani, imaginea litului de aflatine a fost excelent speculată... cîva dreptate are dl. Andrei

Revista studentească Nu din Cluj-Napoca a implinit un an de la apariție... din cuprinsul numărului din 4-11 februarie remarcăm un text eufemistic de Călin Nemeș, care se încheie cu cuvîntul „Trageți”... cîva dreptate are dl. Andrei

